

EDITORIAL

CUM AR TREBUI SĂ FIM

Nu cu mult timp în urmă, ne-a fost dat nouă, tucenilor, să avem o întâlnire de suflet cu o personalitate marcantă a acestui neam: regizorul, actorul DAN PURIC.

A fost o seară de neuitat, în care am simțit acolo, în sala Teatrului „Jean Bart”, puterea de fascinație a omului, puterea de comunicare a celui atât de sensibil la sufletele celor din jur.

În aceste vremuri, în care simțim că prăbușirea este prezentă, DAN PURIC ne mărturisește, rămânând un simbol de speranță, lumină și bună-cuviință. A venit să ne vorbească despre „CINE SUNTEM” cu adevărat, despre regăsirea noastră ca oameni, creștini, români.

Am fost aproape de omul care, tăcând, „spune” atât de multe pe scenă – pantomimă – și, vorbind, face să vibreze atâtea suflete, pentru că el merge oriunde să-L mărturisească pe Hristos, interesându-l sufletul, nu imaginea lui.

Iată o pagină plină de savoare din cartea actorului DAN PURIC, „CINE SUNTEM”:

„Mama mea era medic stagiar, o frumusețe specială, hollywoodiană, o zână blondă. Tatăl meu era mult mai în vârstă decât ea. Avea 53 de ani când m-am născut eu. O diferență extraordinară. Cum a dat bunul Dumnezeu să se întâlnească! Eu moștenesc de la mama spiritul comic. Felul în care povestește ea cum s-au întâlnit este genial, extraordinar: „Dragă, într-o zi, a venit unul la mine, un sătean bolnav; și l-am întrebat:

-Cine v-a tratat, care doctor?

-Puric.

Am râs o juma' de oră. Cum să-l cheme pe ăsta Puric?! Îți dai seama, dragă, bine că nu-l cheamă Ploșniță! Și am râs cu lacrimi! Și-ntr-o zi a intrat o arătare pe ușă, unul slab, așa, abia se ținea pe picioare. Și am aflat că el este doctorul Puric. Dragă, nu dădeam doi bani pe el, dar, la un moment dat, mi-a venit să-i fac un sandviș, dragă, că era așa slab, am vrut să-i dau să mănânce. Și am auzit un țipăt:

-Domnișoară, dumneavoastră, dacă ați fi soția mea, nu v-aș lăsa să puneți mâna pe nimic!

Auzi, dragă, ce mi-a zis, nemernicul, și după un an de zile mă lăsa să tai lemne cu toporul în curte!”

Evident că mințea, tata toată viața a ocrotit-o, dar era povestea ei despre ceea ce i s-a întâmplat. Tata avea o noblețe, o rasă extraordinară; lui i-am dedicat *Toujours l'amour*. De la el am învățat ocrotirea față de femeie, el a ocrotit-o toată viața pe mama, de-asta se și răsfăța ea, care este o tipă enorm imaginativă, este esență de feminitate.”

CITIȚI-L PE DAN PURIC!

Prof. Gabriela Sântea

14 NOIEMBRIE – ZIUA DOBROGEI

La data de 14 noiembrie sărbătorim ziua Dobrogei în cinstea unui eveniment istoric crucial pentru evoluția istoriei românilor. Acum 130 de ani, în 1878, avea loc unirea Dobrogei cu România, ca efect al războiului ruso-româno-turc din anii 1877 – 1878. Acesta este cunoscut ca Războiul de Independență, românii luptându-se pentru aceasta la Grivița, Plevna, Smârdan, Rahova și Vidin, locuri din Bulgaria în care armata română și-a demonstrat spiritul de sacrificiu prin jertfe de sânge.

După război, Imperiul Țarist și Imperiul Otoman s-au întâlnit la San Stefano pentru a stabili condițiile încheierii păcii.

Reprezentanților

României li s-a interzis participarea sub pretextul că nu era încă un stat independent recunoscut.

Tratatul recunoștea independența României, dar stipula totodată că: "Sangeacul Tulcea, adică districtele Chilia, Tulcea, Sulina, Măcin, Babadag, Mahmudia, Isaccea, Hârșova, Constanța și Medgidia, precum și insulele formând Delta Dunării și Insula Șerpilor" revin Rusiei, care își rezervă dreptul de a-l ceda României în schimbul teritoriului sud-basarabeian. Rusia încălca astfel convenția semnată cu România la 4 aprilie 1877 prin care garanta integritatea teritorială a României.

Speranțele României cu privire la Basarabia s-au ruinat cu totul la Congresul de la Berlin (1 iunie - 1 iulie 1878), unde s-a consfințit independența României dar o condiționa de cedarea teritoriului pretins de Rusia. În plus față de Tratatul de la San Stefano, România mai primea „ținutul situat la sudul Dobrogei până la o linie care, plecând de la răsărit de Silistra, răspunde în Marea Neagră, la miazăzi de Mangalia.

În Dobrogea, statistica oficială din 1877 arată că 35,3 % din populație erau români, urmați de bulgari, ruși, greci, evrei, armeni, germani etc., iar limba română era larg răspândită, fiind cunoscută și de unii funcționari otomani, iar bisericile bulgărești sau grecești aveau multe cărți de cult tipărite în limba română. De asemenea, s-a arătat că un număr de 166 de „lideri” ai mișcării naționale românești din Dobrogea a existat în provincie până în 1878. Acești „lideri” precum și restul populației românești din provincie așteptau ca Dobrogea să fie reintegrată în trupul țării din care fusese ruptă.

Lunga așteptare a populației dobrogene s-a sfârșit la 14 Noiembrie 1878 – în marea zi a unirii efective a Dobrogei cu România. În aceea zi de neuitat, prințul Carol a lansat la Brăila „Proclamația către dobrogeni” și „Înaltul ordin de zi” către armată, iar primele unități militare au trecut Dunărea pe la Brăila și Galați, fiind întâmpinate peste tot în Dobrogea cu o imensă bucurie. Apele bătrânului fluviu uneau din acest moment inimile, speranțele și

năzuințele românilor.

În proclamație se preciza mai întâi că unirea a fost hotărâtă de „marile puteri prin Tratatul de la Berlin”, pentru a nu se crede că România a acceptat un schimb de teritorii - Basarabia pentru Dobrogea. Subliniindu-se importanța istorică a momentului, se arăta: „vă urăm ca această zi să devie pentru această parte a României începutul unui viitor de pace și înflorire, începutul bunului trai și al înfrățirii între fiii aceleiași țări.” Prințul Carol însuși a ținut să pună piciorul pe pământul Dobrogei pe 14 Noiembrie 1878. Trecând Dunărea cu o șalupă pe la Brăila, a asistat împreună cu I. C. Brătianu la slujba oficiată de învățatul Vlădică Melhidesec.

Nicoleta Manea, cl. a XII- a C

ZIUA ARMATEI ROMÂNE

25 octombrie constituie amintirea unei zile de împlinire națională, ziua când armata română și-a îndeplinit menirea firească. Devenită simbol al tuturor lăutărilor și eroilor neamului românesc, data de 25 Octombrie a rămas întipărită în sufletul românilor ca zi în care țara își sărbătorește Armata și pe cei aflați în slujba ei.

Din 1830, anul înființării armatei române moderne, până în 1951, în tradiția românească nu a existat o zi dedicată exclusiv sărbătoririi acestei instituții. Aflată în centrul atenției publice, mai ales după Războiul de Independență din 1877-1878, armata a participat anual la manifestările prilejuite de Ziua Întârfării Domnului, devenită, după primul Război Mondial, Ziua Eroilor și la cele din Ziua Națională a Regatului României (10 Mai).

În prezent, zilele categoriilor de

forțe ale armatei și specialităților militare sunt stabilite prin Regulamentul onorurilor și ceremoniilor militare, aprobat prin ordinul ministrului apărării naționale nr. M119 din 27 septembrie 2000.

În general, armatele din Occident nu sărbătorește o dată

anume ca și a armatei. În aceeași tradiție se încadra și armata română în perioada antebelică. Excepție de la această regulă fac Franța, care își serbează armata la 11 noiembrie – ziua armistițiului din 11.11.1918 dintre aliați și Germania, și Italia, la 4 noiembrie – armistițiul de la Villa Giusti din 04.11.1918.

În țara noastră, la 20 iulie 1951, Prezidiul Marii Adunări Naționale a emis Decretul nr. 125 de declarare a zilei de 2 octombrie ca „Ziua Forțelor armate ale R.P.R.” Motivul acestei alegeri este faptul că, la 2 octombrie 1943, Stalin aprobasese organizarea Diviziei „Tudor Vladimirescu” formată din prizonieri de război români, care a devenit astfel „sămânțele” viitoarei Armate Populare din România. Timp de aproximativ 10 ani sărbătorile oficiale românești au căpătat un profund caracter prosovietic, anulându-se, practic, aproape toate simbolurile naționale românești.

În anul următor retragerii armatei sovietice din România, prin Decretul nr. 381 din 01.10.1959, Ziua Forțelor Armate a fost mutată pe 25 Octombrie. În decret nu se face nicio referire la motivul acestei decizii, motiv care reprezenta atunci un act de curaj. Motivul real al acestei schimbări îl reprezintă reînțregirea graniței de vest a României și anularea de facto a prevederilor Dictatului de la Viena. Reconașterea importanței zilei de

25 octombrie 1944 pentru istoria armatei române și pentru istoria națională este pusă în evidență și de faptul că autoritățile comuniste ale timpului și-au asumat chiar riscul unor speculații nefavorabile lor căci, printr-o stranie coincidență, regele Mihai s-a născut tot într-o zi de 25 octombrie și puteau fi astfel acuzați de simpatii monarhiste.

Deci 25 Octombrie 1944 este data eliberării totale a nord-vestului Transilvaniei de sub ocupație și administrație străine. Chiar dacă acest teritoriu a fost preluat inițial de administrația sovietică, fiind retrocedat României pe 9 martie 1945, la câteva zile după instalarea guvernului Groza (pe 6 martie 1945), în ziua de 25 octombrie 1944 Armata Română a trăit un moment înălțător prin atingerea hotarului firesc al patriei sale.

Cele consemnate mai sus arată faptul că Ziua Armatei este legată afectiv și efectiv de Transilvania, leagănul genezei și existenței istorice a poporului nostru, de obiectivele și sentimentele Armatei Române, care au vizat întotdeauna îndeplinirea idealurilor naționale: unitate, independență, suveranitate, integritate națională.

MÂNDRIE NAȚIONALĂ

**ROLUL BISERICII ÎN LUPTA DE EMANCIPARE NAȚIONALĂ
DIN TRANSILVANIA**

În Transilvania, organizată ca voievodat până în 1541, avem dovezi sigure despre existența unor arhiepiscopi și mitropoliți ortodocși încă din ultimul sfert al veacului al XIV-lea. Astfel, nu demult s-a descoperit în biserica Mănăstirii Râmeț (jud. Alba) o inscripție care consemnează numele arhiepiscopului Ghelasie și anul 1377. În anii următori sunt atestați în documente mulți alți preoți și protopopi în zona intracarpatică. Pentru românii ardeleni, biserica ortodoxă a concentrat preocupările de viață națională și cotidiană a comunităților. Ea a devenit o modalitate de existență în cadrele proprii, un fel specific de a aborda și înțelege viața. De aceea, ortodoxia a fost numită „legea românească”. Biserica ortodoxă nu a avut nici forța, nici puterea materială a bisericii catolice, dar ea a reprezentat o instituție cu valoare de simbol pentru români în evul mediu și în lupta acestora pentru emancipare națională.

Biserica Ortodoxă Română din Transilvania a avut permanente legături cu domnitorii și ierarhii din Țara Românească și Moldova. Numeroși domnitori moldoveni și munteni au ridicat biserici și mănăstiri în Transilvania: Prislop, Lancram, Vad, Feleac, Toplița, biserica Sfântul Nicolae din Șcheii Brașovului, unde a fost înființată și prima școală românească, Catedrala Mitropolitană din Alba-Iulia, ridicată de Mihai Viteazul, biserica din Turnu Roșu, de Matei Basarab, bisericile din Ocna Sibiului și Făgăraș sau Mănăstirea de la Sâmbăta de Sus, toate ctitorite de Constantin Brâncoveanu.

Trebuie consemnat și faptul că Biserica Ortodoxă Românească din Transilvania nu era o religie de stat, oficială, ci una „tolerată”, spre deosebire de celelalte patru confesiuni care aveau statutul de „recepte”. Se știe că pe la mijlocul sec. al XVI-lea sașii transilvăneni – până atunci catolici – au trecut la luteranism, iar o bună parte din unguri și secui – până atunci tot catolici – au trecut la calvinism și unitarianism.

După ce Transilvania a ajuns sub stăpânirea Habsburgilor, în 1688, o parte infimă a clerului și a credincioșilor români au fost siliți, prin presiuni și amăgiri, să accepte „unirea” cu Biserica Romei (1698 – 1701), în timpul mitropolitului Atanasie Anghel.

Atitudinea românilor față de această politică de atragere la catolicism la început era una reticentă, chiar ostilă, apoi s-a diferențiat. Schimbarea credinței era un lucru delicat și dificil. Ortodoxia se confunda cu identitatea etnică, iar biserica ortodoxă era o instituție națională. Mereu se aminteau avantajele laice ale Unirii: recunoașterea noii biserici ca oficială, ridicarea clerului român la egalitate cu clericii celorlalte confesiuni, egalitatea mirenilor cu grupurile corespunzătoare din rândurile privilegiaților, foloasele culturale etc.

Pentru români, tentația era mare. Șansa era unică. De aceea, reprezentanții românilor s-au străduit să-și impună condițiile. Această unire religioasă primește mari lovituri cu prilejul mișcărilor religioase de la mijlocul sec. al XVIII-lea, când numeroase comunități revin la ortodoxie. Această mișcare cunoaște punctul maxim între anii 1759-1761, sub conducerea călugărului Sofronie. Întoarcerea la ortodoxie s-a intensificat sub impulsul episcopilor sârbi, care urmăreau să adune pe toți ortodocșii din Transilvania sub conducerea lor.

Inexplicabilă întorsătură a destinului, Unirea cu Roma, care la început adusesese în pragul destrămării unitatea românilor ardeleni, a devenit ulterior elementul ce a contribuit preponderent la afirmarea și consolidarea conștiinței naționale românești. Spre sfârșitul sec. al XVIII-lea, în contextul spiritului iosefin și al Revoluției franceze, apropierea și colaborarea dintre cele două biserici se adâncește. Inochentie Micu, folosind ca punct de plecare rezultatele obținute de predecesorii săi, în primul rând Diploma din 1701, conturează pentru prima dată, prin numeroasele memorii adresate forurilor centrale și locale, un program politic cristalizat de recunoaștere a românilor ca națiune politică în Transilvania, egală în drepturi cu celelalte națiuni și reprezentată corespunzător numărului ei în organele administrative,

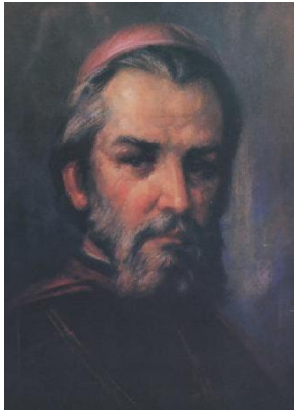
MÂNDRIE NAȚIONALĂ

legislative și juridice. Pentru formarea unei puternice elite intelectuale românești, episcopul solicită întemeierea unor școli superioare proprii, primirea în funcții publice a românilor cu pregătirea corespunzătoare. Inocenție Micu este primul care introduce în sfera luptei pentru emanciparea românilor din Transilvania concepția istorică a originii romane, vechimii și continuității acestora pe aceste meleaguri.

Baza filozofică și ideologică a luptei conduse de el constituie idei iluministe. Inocenție Micu susține egalitatea în drepturi a clerului românesc cu clerul celorlalte naționalități, îmbunătățirea situației materiale și a posibilităților de instruire, prin înființarea instituțiilor de învățământ adecvate și prin studii în străinătate. Prin accentul pus asupra rolului culturii și a educației în ridicarea națiunii, programul formulat își vădește totodată orientarea spre viziunea proprie iluminismului. El aduce de fapt în discuție sistemul politic al principatului, modificarea lui în sensul reprezentării românilor ca națiune politică.

Acțiunea sa câștigă treptat dimensiunile unei mișcări naționale, fapt ce se reflectă în componența Sinodului de la Blaj din 1744, care întrunește, într-o viziune nonconfesională, români greco-catolici, ortodocși, țărâtime, laici și ecleziastici și care prefigurează o primă reprezentare națională asemănătoare modelului iliric. Adunarea îl împuternicește pe Inocenție Micu să susțină cauza națională la Viena, punând în vedere părăsirea Unirii în cazul respingerii doleanțelor românești. Activismul său politic a sfârșit însă prin a nemulțumi Viena, episcopul fiind forțat să se exileze la Roma, locul său fiind luat de clerici cu vederi mai puțin radicale, dispuși să vorbească, pentru moment cel puțin, numai în numele uniților și nu al poporului român, în general.

Lupta lui **Inocenție Micu** nu a rămas însă fără urmări practice imediate. La stăruințele

sale s-a constituit Centrul cultural și politic din Blaj, unde s-a fixat și reședința episcopiei unite. Tot la stăruințele sale, în 1754 sunt inaugurate școlile din Blaj, a căror menire în principal era aceea de a pregăti cadrele clerului greco-catolic. Aceste școli erau înzestrate cu o bibliotecă pe măsura exigențelor vremii și cu o tipografie care și-a început activitatea curând. Aceste instituții ofereau mediul propice și mijloacele necesare pentru ridicarea unor generații de intelectuali de mare însemnătate deopotrivă pentru cultura românească modernă, cât și pentru lupta politică de emancipare. La Blaj urma să se ridice generația de intelectuali cărturari ce va promova la finele sec. al XVIII-lea mișcarea cultural-politică a Școlii Ardelene, purtătoare a mesajului emancipării românești sub semnul ideilor veacului luminilor.

Reacțiunea nobiliară în Transilvania, accentuarea ostilităților față de români și chiar îngrădirea după moartea lui Iosif al II-lea a unor avantaje dobândite de Biserica greco-catolică au constituit semnalul pentru redeschiderea luptei politico-naționale românești, ca și manifestarea vădită a unei strânse colaborări între cele două confesiuni. Existau deci motive de realizare a unei colaborări mai strânse între cele două biserici românești, colaborare acceptată și susținută de o parte însemnată a clerului și a credincioșilor de rând. Reunificarea confesională și formarea unei biserici naționale românești deschidea posibilitatea apărării și promovării în și prin biserică a intereselor fundamentale ale poporului român.

Acțiunile bisericilor, deși cu un puternic caracter național, și-au pierdut sensul profund popular pentru a îmbrăca un aspect mai degradat academic. Bisericile nu se mai puteau afla în fruntea mișcărilor populare și se limitează acum la domeniul spiritual și cultural.

Biserica română unită a oferit un temelie solid mișcării naționale și o coloratură cu totul specială culturii române moderne, prin restabilirea echilibrului între moștenirea sa apuseană și cea răsăriteană. Urmând pilda lui Inocenție Micu, cele două biserici românești din Transilvania, în ciuda unor aspre confruntări, au mers concertat și au susținut emanciparea întregii națiuni. În acest fel, confesiunile s-au pus în slujba națiunii române moderne, așa cum s-a întâmplat peste tot, în Europa.

**Ana-Maria Ghilan,
Nicoleta Manea, cl. a XII-a C**

Pomenirea Sfântului, slăvitului și atotlăudatului Apostol Andrei, cel întâi chemat

Acesta a fost din Betsaida, orașel aflat pe malul lacului Ghenizaret, fiul lui Iona din Galileea și fratele lui Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sfântul Andrei a fost ucenic al Sfântului Ioan Botezatorul. Dar, dacă a auzit, a doua zi după Botezul lui Iisus în Iordan, pe dascălul său Ioan, arătând cu degetul către Iisus și zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică pacatul lumii." (Ioan, 1, 29), Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, a urmat după Hristos, zicând fratelui său Petru: "Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos" (Ioan, 1, 41). Și astfel, l-a tras și pe Petru spre dragostea lui Hristos. Drept aceea, Sfântului Andrei i se mai spune și Apostolul cel dintâi chemat al Domnului. Și se află în Scriptură și alte multe învățături despre dânsul.

Din zilele acelea, ca și ceilalți Apostoli, Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte, adăpându-se din izvorul nesecat al dumnezeieștilor descoperiri pe care le aducea Mântuitorul. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărtășit din cuvântul dumnezeiesc, dătător de viață, al credinței celei noi întemeiată de Hristos și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Atunci, acestui întâi chemat i-au căzut sorții să meargă în Bitinia, Bizanția, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Sciția (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeea. Însă a umblat în aceste locuri nu în grabă, ci în fiecare zăbovind și răbdând multe împotriviri și nevoi, pe toate biruindu-le cu ajutorul lui Hristos. S-a întors la urmă din nou în Bizanția, hirotonind acolo episcop pe Stahie și, străbătând celelalte țări, a ajuns la ținutul Peloponezului, unde pe mulți i-a tras de la idoli la Hristos. Tot din Tradiție mai știm că Sfântul Andrei a avut și un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în forma de X, căreia i s-a spus "Crucea Sfântului Andrei". Dumnezeului nostru slava! (Proloagele, vol. I, p. 282)

Colindul Sfântului Andrei

Colo pe grindei,
Crâng de alunei,
Val de arțarei ,
Sfântă mănăstire,
Loc de tăinuire
Și tămăduire.
Și pitește-n tei
Casa lui Andrei,
De la schit la cruce
Scara care duce
Din cruce la schit,
Scări de coborât;
De la schit în sus,
Crucea lui Iisus;
De la cruce-n tei,
Casa lui Andrei;
La schitul din tei,
Crucea lui Andrei.
Cine că-mi venea
Și descăleca?
Venea Decebal
Călare pe-un cal.
Sfinții că-i găsea,
Cu ei că-mi vorbea,
Dar nu se-nchina,
Nici cruce-și făcea.
La schitul din tei,

Crucea lui Andrei,
Traian că venea,
La slujbă ședea,
Slujba asculta
Și ingenunchea,
Dar nu se-nchina.
Pe murg călărea
Și cale-și lua
La cetatea lui,
A trofeului.
Andrei col-la schit
Uite, c-a ieșit
Cu papucii lui,
Talpa raiului
Și potcapul lui,
Arca cerului.
Cu veșminte sfinte,
Frații înainte,
Cu toiag și cruce,
Candle-n răscruce,
Lumânari aprinse,
Vâlvătăi cuprinse.
Iară sânt' Andrei,
Sub crucea din tei,
Schitul din grindei,
Se roagă mereu
La bun Dumnezeu.

TROPARUL SFÂNTULUI APOSTOL ANDREI

*Ca cel dintre Apostoli mai întâi-chemat și lui Petru frate
adevărat, Stăpânului tuturor, Andrei, roagă-te, pace lumii să
dăruiască și sufletelor noastre mare milă.*

OAMENII ȘCOLII

PROF. OVIDIU TÂRLOGEANU - ÎNTRE MATEMATICĂ ȘI KUNG-FU

În data de 13.XII.2008, orașul nostru a găzduit un eveniment deosebit: „Campionatul Balcanic de KUNG-FU, ediția a II-a”. Antrenorul grupului „Sakura Dojo” prof. Ovidiu Târlogeanu, ne-a acordat un interviu.

Reporter: Ce ne puteți spune despre organizarea „Campionatului Balcanic de KUNG-FU, ediția a II-a”?

Prof. Ovidiu Târlogeanu: Organizarea aparține grupului „Sakura Dojo”, reprezentat de Ovidiu Târlogeanu și Lucian Leontiev, profesori ai Liceului Pedagogic Tulcea.

Reporter: Împărtășiți-ne părerea dv. despre maniera de luptă a clubului nostru, dar și despre adversarii străini.

Prof. Ovidiu Târlogeanu: Din clubul nostru au participat 26 de concurenți. S-au obținut 20 de premii. Atu-ul clubului nostru constă în faptul că provenim din stilul ju-jitsu, un stil mult mai complex în exprimare, bazat pe o luptă mult mai diversificată care presupune, pe lângă lupta aeriană (brațe și picioare), și lupta la sol (proiectări ale adversarului).

Reporter: Ce reprezintă modul de luptă FULL CONTACT și cel numit NON CONTACT SANDA?

Prof. Ovidiu Târlogeanu: Modul de luptă FULL CONTACT presupune o luptă liberă, bazată pe forță și tehnică. Sportivul are voie să lovească orice parte a corpului adversarului cu maximum de forță, atât de pe loc cât și din săritură. În stilul NON CONTACT, sunt interzise loviturile la față, de braț și picior, dar sunt permise proiectările aplicate cu maxim de forță pe bust și picioare.

Reporter: Ce ne puteți spune despre categoriile de luptă prezente în competiție, în funcție de vârstă?

Prof. Ovidiu Târlogeanu: Au fost prezente 40 de categorii de luptă pentru sportivi cu vârsta cuprinsă între 6 și 35 de ani, iar categoriile de greutate – între 20 și 100 kg.

Reporter: Care au fost rezultatele concursului și ce medalii s-au obținut?

Prof. Ovidiu Târlogeanu: S-au obținut, în total, 11 locuri III, 3 locuri II, 6 locuri I, titluri de campioni balcanici. Din liceul nostru au fost câțiva participanți care au obținut rezultate importante: Dima Ionuț – locul III NON CONTACT; Dogaru Anca – locul I, campioană balcanică; Popa Alexandru – locul II, vicecampion balcanic; Silvestru Cristian – locul I, campion balcanic, NON CONTACT; Vihocencu Silviu – locul III, NON CONTACT.

Reporter: Ce vă propuneți pentru viitor?

Prof. Ovidiu Târlogeanu: Intenționăm să facem demersurile necesare pe lângă Federația Internațională, să putem organiza Campionatul European KUNG FU. Pe lângă aceasta, urmează competiții importante de nivel național: Campionatul Național (NON LIGHT), Cupa României, cele 3 stiluri. Ascensiunea clubului se datorează și susținerii de care s-a bucurat din partea conducerii școlii prin asigurarea bazei sportive.

Reporter: D-le profesor, ce legătură există între KUNG FU și matematică?

Prof. Ovidiu Târlogeanu: Când rezolvi un exercițiu sau o problemă de matematică, te lupți să găsești o variantă cât mai accesibilă. La fel se întâmplă și pe saltea: când lupți cu un adversar, cauți un procedeu cât mai potrivit. Scopul este același, mijloacele sunt diferite.

Reporter: Vă mulțumesc!

Profesorii și elevii liceului nostru adresează felicitări atât antrenorilor, cât și elevilor care au obținut aceste rezultate deosebite!

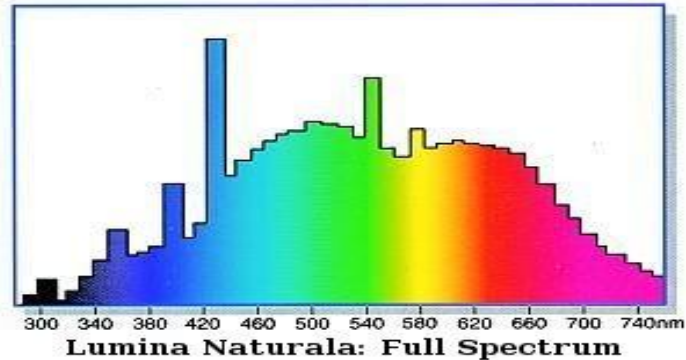
PSIHOLOGIE

EFECTELE CULORILOR ASUPRA FIINTEI UMANE**ROȘU - Vitalitate, curaj, încredere în sine**

E potrivit atunci când trebuie să faci față unei zile solicitante sau când te simți secătuit de energie sau lipsit de vlagă. Roșul energizează la toate nivelele. Ne conectează cu corpul nostru. Orice lucru care trebuie început are nevoie de vitalitatea roșului.

Trăsături de personalitate: curajos, încrezător, umanist, plin de voință, spontan, onest, extrovert.

Are drept efect stimularea neuronilor, a glandelor endocrine și a nervilor senzoriali. Crește circulația sângelui, are efecte subtile, dar intense în ceea ce privește guvernarea funcțiilor creierului, a sistemului nervos și a multor procese fiziologice și biochimice. Datorită efectelor sale inviorătoare, pentru uzul terapeutic general sunt recomandate doze moderate de roșu însoțite de albastru și verde. Aplicarea luminii roșii, monocromatice, grăbește cicatrizarea și vindecarea țesutului.

ORANJ - Fericire, încredere, resurse sporite

Aduce bucurie zilelor noastre și crește pofta de viață. Oranjul este cel mai bun stimulent emoțional. Ne conectează cu simțurile noastre, ne ajută să îndepărtăm inhibițiile și ne face independenți și sociabili.

Trăsături de personalitate: entuziast, fericit, sociabil, energic, sportiv, constructiv.

Efectul său pozitiv principal constă în creșterea imunității corpului (creșterea rezistenței față de infecții). Cel mai mult este utilizată în vindecarea spasmelor și a rigidității. De asemenea joacă un rol important în creșterea ratei metabolismului, în fortifierea plămânilor, a splinei și a pancreasului. Crește pulsul, dar menține normală tensiunea. Din punct de vedere psihologic, oranjul este utilizat pentru inducerea entuziasmului.

GALBEN - Înțelepciune, claritate, stimă de sine

Ne oferă claritate în gândire, crește conștiința de sine, stimulează interesul și curiozitatea. Galbenul e legat de abilitatea de a percepe și a înțelege. Ne conectează cu mentalul nostru.

Trăsături de personalitate: simț al umorului, optimist, încrezător, practic, intelectual.

Ajută mecanismul motor al corpului. El fortifică musculatura și facilitează funcțiile digestive. Uzul său prelungit duce, însă, la aciditate, colici sau hemoroizi. Absorbția în exces de radiații galbene poate da palpitații și delir. Utilizarea acestei culori e însoțită de o creștere generală a inteligenței și clarității mentale.

VERDE - Echilibru, dragoste, autocontrol

Ajută la relaxarea mușchilor, nervilor și a gândurilor. Ne curăță și echilibrează energetic, oferindu-ne un sentiment de reînnoire, pace și armonie. Ne conectează la dragostea necondiționată și ne echilibrează întreaga ființă.

Trăsături de personalitate: înțelegător, autocontrolat, adaptabil, simpatetic, milos, generos, iubitor de natură, romantic.

Determină dilatarea arterială. Absorbția sa excesivă are efecte dăunătoare asupra țesutului muscular și a glandei pituitare. Din punct de vedere psihologic, verdele are un impact pozitiv, inducând gândirea pozitivă. De aceea, este prescris în managementul stresului.

ALBASTRU - Cunoaștere, sănătate, capacitate de decizie

PSIHOLOGIE

Este o culoare relaxantă mental, având un efect de liniștire asupra sistemului nervos. Este ideal pentru problemele de somn, copiii hiperactivi, etc. Ne conectează la gândirea holistică, dându-ne înțelepciune și claritate, îmbunătățind comunicarea și vorbirea.

Trăsături de personalitate: loial, diplomat, afectuos, inventiv, prudent.

Crește rata reacțiilor metabolice și e folosit adesea în vindecarea rănilor. Asigură un efect de liniștire mentală, sprijinind însă starea de conștiență atunci când este utilizată în practicile meditative.

INDIGO - Intuiție, misticism, înțelegere

Energia indigo ne conectează cu inconștientul nostru, oferindu-ne experiența de a fi o parte din întregul univers. Întărește intuiția, imaginația, puterea psihică, crește activitatea de visare.

Trăsături de personalitate: neînfricat, intuitiv, practic, idealistic, înțelept, vindecător.

Relaxează și încetinește activitatea sistemelor neuro-muscular, cardiovascular și limfatic.

VIOLET - Frumusețe, creativitate, inspirație

Ne purifică gândurile și sentimentele, oferindu-ne inspirație. Ne conectează cu sinele spiritual dându-ne înțelepciune și putere interioară. Crește talentul artistic și creativitatea.

Trăsături de personalitate: leader, bun și corect, umanitar, simț al autosacrificiului, vizionar, creativ, puternic mental.

Utilizat cu succes în menținerea nivelului concentrației de potasiu din corp. Anumite radiații (cu o frecvență înaltă) ale acestei culori inhibă formarea tumorilor. De asemenea, ține sub control apetitul.

Cromoterapia

Trăim într-o lume în care culoarea ne domină viața, înconjurându-ne oriunde ne-am afla. Această planetă minunată nu conține toate culorile minunate ale curcubeului fără un motiv bine întemeiat. Nimic de pe pământ nu este rodul întâmplării și tot ce este natural are un scop. Culoarea nu face excepție de la asta. Tot ceea ce trebuie să facem este să devenim mai conștienți față de culoare și față de modul în care ea acționează asupra noastră. Data viitoare când sunteți într-un restaurant, priviți decorul. Culorile sunt strălucitoare și distractive. Credeți că designerii au ales aceste culori doar pentru ca dvs. să vă simțiți fericit cât sunteți acolo? Nu numai că doresc asta, dar ei știu în plus că toate culorile luminoase ca roșul, portocaliul, galbenul stimulează sistemul nervos și cresc apetitul. Vă aduceți aminte de momentele însoțite ale verii când stăteați la plajă după cum v-a recomandat doctorul sau poate bunica cu înțelepciunea ei bătrânească? Nu atât bronzul obținut contează, cât absorbția culorilor din razele de soare de către organism. Cunoașteți sentimentul de melancolie care ne cuprinde uneori toamna și că motivele acesteia trebuie căutate în zona lipsei de lumina solară și a culorilor deschise? Toate aceste idei se asociază cu un vechi principiu, numit "terapie prin culoare".

Vechii egipteni, chinezi și indieni credeau în cromoterapie. Egiptenii se scăldau și beau apă "terapeutică" expusă îndelung la razele soarelui într-un recipient din sticlă pictată. Chinezii recurgeau la colorarea feței pentru stabilirea diagnosticului. Medicina ayurvedică, originară din India, considera ca chakrele (un fel de plexuri nervoase localizate la diferite niveluri ale corpului) acționează ca prisme, redând și amplificând culorile care ne înconjoară. În zilele noastre, cercetătorii recunosc că într-adevăr culorile au efecte puternice asupra psihicului uman, iar prin intermediul psihicului asupra dispoziției și sănătății.

Roșu - Chakra rădăcină; Oranj - Chakra splinei; Galben - Chakra plexului solar; Verde - Chakra inimii; Albastru - Chakra gâtului; Indigo - Chakra celui de-al treilea ochi; Violet - Chakra creștetului.

Conform filosofiei asiatice, în corp există 7 centre de energie (chakre - chakra este cuvântul sanscrit "roti"). Acestea sunt ca niște spirale de energie, fiecare fiind legată de celelalte. Dacă îți poți imagina chakrele ca un set de roțițe, ele ar fi ca roțițele dintr-un ceas: fiecare trebuie să se miște lin și cu o viteză constantă pentru ca ceasul să funcționeze corect. La fel, starea de bunăstare, de sănătate a ființei umane, este atinsă atunci când se atinge un echilibru al acestor energii. Cromoterapia poate ajuta la reechilibrarea acestor "roțițe" prin utilizarea culorilor adecvate (fiecare din culorile spectrului solar este lumina pură care are o anumită lungime de undă, astfel încât fiecare culoare are energia sa proprie. Energia asociată fiecăreia din culorile spectrului solar rezonază cu energia câteunei chakre a corpului).

PSIHOLOGIE

Cromoterapia se bazează pe faptul că funcțiile psihologice răspund la diverse culori. Cum se întâmplă aceasta exact? Glandele pineale (atașate creierului) controlează ritmul zilnic al vieții. Când lumina pătrunde în ochii noștri (piele), ea traversează căi neurologice spre aceste glande pineale. Diferitele culori (date de lungimile de undă și frecvențele diferite) sunt conectate cu arii anume ale corpului nostru și au efecte diverse asupra funcțiilor fizice și psihice. Exemplul dat mai sus cu utilizarea galbenului, roșului și portocaliului în fast-food-uri este doar una din modalitățile în care acest principiu lucrează.

Deși nu suntem conștienți de asta, ochii și corpul nostru se adaptează constant la lungimile de undă ale luminii care ne înconjoară. Prima noastră experiență colorată este încă din perioada intrauterină, când eram înconjurați de un roz protector și confortabil. Apoi, în experiențele copilăriei, asociem cu culori primele noastre procese de învățare. Pe măsură ce devenim maturi, atașăm diverse sentimente, amintiri și înțelesuri anumitor culori, iar acestea pot deveni scenarii în subconștientul nostru. Putem construi apoi prejudecăți legate de culori care ne fac fericiți, triști sau au o conotație amenințătoare pentru noi.

Există numeroase modalități de utilizare terapeutică a culorilor, însă le vom menționa doar pe cele mai populare: utilizarea vestimentației colorate, apa solarizată, expunerea la lumina colorată, meditația asupra culorilor, respirarea culorilor.

Cromoterapia poate fi utilă pentru orice fel de problemă, fie ea fizică, mentală, spirituală, emoțională sau pur și simplu pentru relaxare. Culoarea poate fi folosită pentru echilibrarea energiilor din corpul nostru și evitarea posibilelor probleme. Ea poate fi un catalizator al proceselor de vindecare. Trebuie reținut însă că nicio terapie complementară nu trebuie considerată ca o alternativă la sfatul medical profesionist. Cromoterapia poate fi utilizată în siguranță pe lângă orice alt tratament medical sau terapie ortodoxă.

Baia de culori (exercițiu cromoterapeutic): Așază-te într-un loc comod și asigură-te că nimic nu te poate deranja. Să ne reamintim ordinea culorilor din spectrul solar :

R = roșu O = oranj G = galben V = verde A = albastru I = indigo V = violet

Vom închide ochii și ne vom imagina pe rând fiecare din aceste culori, în ordinea expusă, bucurându-ne de modul plăcut în care fiecare ne invadează câmpul vizual și organismul. Vom zăbovi asupra fiecărei culori până când vom simți că ne-am umplut de ea. Dacă simțim că atenția noastră se deplasează în altă parte, o vom readuce calm înapoi spre exercițiu.

R Să începem cu culoarea roșie. Roșul unui măr, al unui mac înflorit. Culoarea roșie îți va umple întreg câmpul vizual.

O Culoarea oranj. Radioasă, dinamică. E culoarea unei portocale rotunde și aromate. Dacă simți că atenția ta se dispersează, îndreapt-o fără efort spre culoarea oranj.

G Galbenul. Galbenul luminos. Galben ca soarele. Simți căldura soarelui în plexul tău solar. Plexul tău solar e cald, o căldură plăcută. E o fântână caldă. Permite ca această căldură să îți invadeze trupul, îndeosebi acele părți ale corpului tău care au nevoie de ea.

V Verdele. Verdele e o luncă uriașă în soare. E iarba înaltă și frunzișul copacului tău preferat. .

A Albastrul. Albastrul intens, minunatul albastru. E apa întinsă, caldă și calmă care scaldă tărâmurile tropicale .

I Indigoul. Culoarea experiențelor mistice.

V Violetul. Violetul armonios. Odată cu culoarea violet pătrunzi în cea mai profundă stare de relaxare.

Rămâi o clipă cu toate aceste senzații plăcute, care se află acum în corpul tău, simte-le și apreciază-le. Când vei deschide ochii, mintea ta va fi mai clară, mai odihnită, mai relaxată, iar tu vei fi gata să faci față problemelor din ziua respectivă.

Material cules și adaptat de profesor- psiholog,
CARMEN VICOLOV

LECȚIA DE TOLERANȚĂ

ARMONIE ÎN ETNII

Prin intermediul domnului profesor Stoica Gabriel am aflat despre concursul „Diversitatea, o șansă în plus pentru viitor”, aflat la a II-a ediție. Ne-am hotărât să participăm și ne-am format echipa, sub îndrumarea domnului profesor.

Timpul ne presa, iar noi, deși pregătiți, nu aveam încă un nume potrivit și mai erau doar două zile până la plecarea la Târgu Mureș, locul unde urma să se desfășoare competiția. Cu ajutorul doamnei diriginte, Sântea Gabriela, am creat numele perfect: **ARMONIE ÎN ETNII**. Echipa astfel denumită a fost formată din cinci elevi ai clasei a X-a C: **Badea Carmen – etnie rromă; Condrat Elena – etnie ucraineană; Crasovschi Paul – rus lipovean; Dobre Raluca – etnie aromână; Munteanu Andreea – majoritară - etnie română.**

A sosit și ziua plecării. A urmat un drum lung și obositor. La capătul lui, iată-ne la destinație. Emoțiile erau din ce în ce mai mari, iar întrebările care ne frământau – din ce în ce mai multe.

La scurt timp după ce am fost cazați, a avut loc și prima probă, la ora 16:00. Repartizați în clase diferite câte 4 echipaje și supravegheși de voluntari, am abordat prima parte a concursului, pe parcursul căreia am avut de răspuns la 10 întrebări despre istoria etniilor, precum și de elaborat un eseu despre „ce înseamnă diversitatea pentru noi”.

A doua fază a concursului a fost momentul artistic. Noi am prezentat o piesă de teatru care pune accentul pe informațiile noastre despre toate etniile. Grupul nostru a impresionat prin diversitatea echipei, căci eram singurii având în grup fiecare participant de o altă etnie. Pentru a ne promova momentul artistic, am împărțit publicului și juriului pliante ce conțineau informații despre minoritățile pe care le reprezentăm, însoțite de o fotografie în care fiecare dintre noi purtam costumul tradițional al etniei căreia îi aparținem.

Acest concurs a avut o influență pozitivă asupra noastră, oferindu-ne prilejul de a lega prietenii fără să ținem cont că eram concurenți în aceeași competiție. Poate că am înțeles că acest minunat moment al vieții noastre a trecut dincolo de orgoliile de moment, nemaicontând „cine câștigă și cine nu”, și s-a constituit într-o reală ocazie de a învăța ce înseamnă toleranța, conviețuirea în armonie, fără a ține seama de etnia căreia îi aparții.

IMPRESII ALE PARTICIPANȚILOR:

Andreea: „În acest concurs eu, reprezentând majoritarii, am înțeles că nu suntem cu nimic diferiți de colegii aparținând etniilor.”

Carmen: „Mi-a plăcut foarte mult la acest concurs faptul că am înțeles tradițiile celorlalți colegi și am avut prilejul să vizităm obiectivele turistice ale orașului.”

Elena: „Cu prilejul acestui concurs am avut onoarea de a purta un costum oferit Comunității Ucrainene de către însuși președintele Ucrainei, Victor Iușcenko. Întreg concursul a fost o experiență de neuitat.”

Paul: „Cunoscând acești oameni la Târgu Mureș am avut prilejul să descopăr cu multă plăcere că sunt sociabili, deschiși, că ne-au primit cu multă căldură.”

Raluca: „Prin intermediul acestui concurs am avut ocazia să cunosc mulți oameni, să aflu obiceiuri și tradiții ale altor minorități și am învățat că un om nu trebuie judecat și catalogat după etnia din care face parte.”

**GRUPUL DE ELEVI AI CLASEI a X-a C, PARTICIPANȚI LA CONCURS,
APLAUDAȚI ȘI RĂSPĂLĂȚIȚI CU MENȚIUNE: Carmen Badea, Elena Condrat,
Paul Crasovschi, Raluca Dobre, Andreea Munteanu**

SONETUL – POEMUL MUZICII

DEFINIȚIE:

SONÉT, sonete, s.n. Poezie cu formă prozodică fixă, alcătuită din 14 versuri repartizate în două catrene cu rimă îmbrățișată și două terține cu rimă liberă.

Din fr. sonnet, it. sonetto.

Sursa: DEX '98

*„Pace nu aflu, nici temeii de luptă,
Mă tem și sper și ard și sunt de gheață;
Plutesc în cer, mi-e glezna-n luturi suptă,
Nimica n-am, dar totul strâng în braț.”*
(PETRARCA)

Cu pași domoli și pierduți în frunzele purtate de vânt mă-ndrept către școală. Nici că se putea alege o zi mai potrivită pentru „Ziua sonetului” decât aceasta, de noiembrie târziu. Mă însoțesc deopotrivă sunetul vântului, lacrimile fine și reci ale văzduhului, dar și foșnetul de mătase veche al covorului de frunze.

Ce poate întregi acest tablou? O șoaptă, un vers, un sonet... Meșteșugul cuvintelor poate estompa plumburiul norilor, fața palidă a soarelui sau tristețea apăsătoare a ploilor fără sfârșit.

Un refugiu descopăr între coperțile ce cuprind file încrustate mărunț. Șir după șir, pot citi versurile ce nu-mi restricționează dreptul de a visa. Această libertate mi-o pot lua oricând doresc, fără compromisuri.

Vasile Voiculescu, William Shakespeare, Arthur Rimbaud, Francesco Petrarca, Luis de Gongora: stiluri diferite, limbaje caracteristice, care pot satisface așteptări nebănuite.

Împreună cu dragii noștri profesori, am decis ca în data de 28 noiembrie să aducem un omagiu acestui stil deosebit – sonetul. Interpretarea solemnă a acestor creații a fost posibilă sub îndrumarea catedrei de limbi străine. Participanții au creat o atmosferă intimă, adecvată și au reușit să capteze atenția colegilor și a invitaților cu frumoasele versuri prezentate.

Am avut parte și de o punere în scenă a unui fragment din „Romeo și Julieta” – cea mai frumoasă poveste de dragoste a tuturor timpurilor.

*„E prea devreme să credem că valul e val, că umbra e umbră,
Vâltoarea vieții când ne-a cuprins,
Cuvintele vechi, uitate se adâncesc rând pe rând.”*

Ruxandra Stanciu, cl. a XII-a D

FRUMUSEȚEA UNEI COMORI

„O limbă străină e ca o pânză între tine și cel căruia îi vorbești, ca o mânășă ce-ți desparte mâna de mâna celuilalt.”

„Cunoașterea cuvintelor conduce la cunoașterea lucrurilor”, afirma Platon, însă elevii participanți la „Ziua Europeană a Limbilor Străine” pot spune că studierea multilingvă îndrumă către o aprofundare a cunoștințelor, dar și către o mai clară imagine în ce privește diferențele culturale.

Festivitatea s-a desfășurat pe data de 26 septembrie în incinta amfiteatrului nostru, participând la acest eveniment clasele a IX-a – a XII-a, profil filologie.

Evenimentul s-a constituit într-o reuniune a liceenilor, ocazie cu care aceștia și-au expus părerile cu privire la ceea ce reprezintă „o limbă – o comoară”, dar și într-un prilej de competiție, deoarece a fost organizat un concurs de desen cu tema „Poți folosi orice limbaj dorești, aceasta este poarta spre necunoscut”.

Ca în fiecare an, profesorii catedrei de limbi străine au avut misiunea de a organiza un eveniment de o asemenea amploare, misiune îndeplinită cu măiestrie deosebită. Discursul fiecărui dascăl a impresionat prin simplitate, prin consistență și a culminat cu îndemnul de a ne îndrepta

spre aceste comori. Mesajul lor a ajuns la fiecare dintre noi, care am înțeles semnificația și importanța învățării unei limbi străine.

Unul dintre cele mai apreciate momente a constat în prezentarea unui cântec în limba engleză de către cei mici, acesta însemnând un exemplu perfect pentru liceeni: dacă ei, la o vârstă atât de fragedă, au învățat limba engleză, noi de ce nu am putea?!

Am luat cunoștință de exemplul concret al limbii și culturii latine, care cuprinde momentele unei istorii spectaculoase, dar și o literatură distinsă care pot fi cunoscute cu adevărat doar prin intermediul limbii latine.

În ceea ce privește atmosfera, o surpriză plăcută a venit din partea elevelor clasei a XI-a, care au interpretat o melodie plină de farmec și emoție din repertoriul francez.

Dragi colegi, ne aflăm la vârsta definirii noastre ca persoane, iar cunoașterea trebuie să se hrănească din marile culturi ale lumii, ce pot fi descoperite și accesate direct doar prin intermediul înțelegerii limbilor ce aparțin acestora.

**Monica Antip,
cl. a XII-a D**

MATEMATICĂ

FUNCTIA CARACTERISTICĂ A UNEI MULȚIMI

Definiție. Proprietăți. Aplicații

Definiție:

Fie T o mulțime nevidă pe care o vom numi mulțime totală, iar $A \subseteq T$.

Numim funcția caracteristică a mulțimii A funcția:

$$\varphi_A: T \rightarrow \{0, 1\},$$

definită astfel:

$$\varphi_A(x) = \begin{cases} 0, & \text{daca } x \notin A \\ 1, & \text{daca } x \in A \end{cases}$$

Dacă A, B sunt submulțimi ale lui T atunci definim

$$\varphi_A \pm \varphi_B, \varphi_A \cdot \varphi_B: T \rightarrow \{0, 1\}.$$

astfel

$$(\varphi_A \pm \varphi_B)(x) = \varphi_A(x) \pm \varphi_B(x)$$

și respectiv

$$(\varphi_A \cdot \varphi_B)(x) = \varphi_A(x) \cdot \varphi_B(x), (\forall) x \in T.$$

Vom nota prin $1 = \varphi_T(x) = \varphi_T$ și $0(x) = \varphi_\emptyset(x) = 0$; avem deci

$$1(x) = \varphi_T(x) = 1, (\forall) x \in T, \text{ iar } 0(x) = \varphi_\emptyset(x) = 0, (\forall) x \in T.$$

Proprietăți:

Dacă A, B sunt submulțimi ale mulțimii T , atunci:

- 1) $\varphi_A = \varphi_B \Leftrightarrow A = B$
- 2) $\varphi_A^2 = \varphi_A$,
- 3) $\varphi_{A \cap B} = \varphi_A \cdot \varphi_B$,
- 4) $\varphi_{A^c} = 1 - \varphi_A$,
- 5) $\varphi_{A-B} = \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B$,
- 6) $\varphi_{A \cup B} = \varphi_A + \varphi_B - \varphi_A \cdot \varphi_B$

Probleme rezolvate:

1) Să se demonstreze:

$$A \setminus (B \cap C) = (A \setminus B) \cup (A \setminus C)$$

Prop(5)

Prop(3)

$$\varphi_{A \setminus (B \cap C)} = \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_{B \cap C} = \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B \cdot \varphi_C \quad (1)$$

Prop(6)

Prop(5)

$$\varphi_{(A \setminus B) \cup (A \setminus C)} = \varphi_{A \setminus B} + \varphi_{A \setminus C} - \varphi_{A \setminus B} \cdot \varphi_{A \setminus C} = \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_C - (\varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B) \cdot (\varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_C) =$$

$$= 2\varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B - \varphi_A \cdot \varphi_C - \varphi_A^2 + \varphi_A \cdot \varphi_C + \varphi_A \cdot \varphi_B - \varphi_A \cdot \varphi_B \cdot \varphi_C \stackrel{\text{Prop(2)}}{=} \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B \cdot \varphi_C \quad (2)$$

$$\stackrel{\text{Prop(1)}}{\text{Din (1) și (2)}} \Rightarrow A \setminus (B \cap C) = (A \setminus B) \cup (A \setminus C)$$

2) a) Să se demonstreze că:

$$\varphi_{A \Delta B} = \varphi_A + \varphi_B - 2\varphi_A \cdot \varphi_B$$

MATEMATICĂ

$\varphi_{A\Delta B} = (A \setminus B) \cup (B \setminus A)$, ($\varphi_{A\Delta B}$ = diferență simetrică a 2 mulțimi)

$\varphi_{A\Delta B} =$

$$\begin{aligned} \varphi_{(A \setminus B) \cup (B \setminus A)} & \stackrel{\text{Prop(6)}}{=} \varphi_{A \setminus B} + \varphi_{B \setminus A} - \varphi_{A \setminus B} \cdot \varphi_{B \setminus A} \stackrel{\text{Prop(5)}}{=} \varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_B - \varphi_B \cdot \varphi_A - (\varphi_A - \varphi_A \cdot \varphi_B)(\varphi_B - \varphi_B \cdot \varphi_A) \\ & = \\ & = \varphi_A - 2\varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_B - \varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_B \cdot \varphi_A^2 + \varphi_A \cdot \varphi_B^2 - \varphi_A^2 \varphi_B^2 \stackrel{\text{Prop(2)}}{=} \varphi_A - 2\varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_B - \\ & \varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_A \cdot \varphi_B + \varphi_B \varphi_A + \\ & + \varphi_A \cdot \varphi_B - \varphi_A \cdot \varphi_B = \varphi_A + \varphi_B - 2\varphi_A \cdot \varphi_B \end{aligned}$$

b) Să se arate cu ajutorul funcției caracteristice:

$(A \Delta B) \Delta C = A \Delta (B \Delta C)$, $(\forall) A, B, C$ mulțimi

$$\begin{aligned} \varphi_{(A \Delta B) \Delta C} & \stackrel{\text{Punct(a)}}{=} \varphi_C + \varphi_{A \Delta B} - 2\varphi_C \cdot \varphi_{A \Delta B} = \varphi_A + \varphi_B + \varphi_C - 2\varphi_A \cdot \varphi_B - 2\varphi_C(\varphi_A + \varphi_B - 2\varphi_A \cdot \varphi_B) = \\ & = \varphi_C + \varphi_A + \varphi_B - 2\varphi_A \cdot \varphi_B - 2\varphi_A \cdot \varphi_C - 2\varphi_B \cdot \varphi_C + 4\varphi_A \cdot \varphi_B \cdot \varphi_C \quad (1) \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \varphi_{A \Delta (B \Delta C)} & \stackrel{\text{Punct(a)}}{=} \varphi_A + \varphi_{B \Delta C} - 2\varphi_A \cdot \varphi_{B \Delta C} = \varphi_A + \varphi_B + \varphi_C - 2\varphi_B \cdot \varphi_C - 2\varphi_A(\varphi_B + \varphi_C - 2\varphi_B \cdot \varphi_C) = \\ & = \varphi_A + \varphi_B + \varphi_C - 2\varphi_A \cdot \varphi_B - 2\varphi_A \cdot \varphi_C - 2\varphi_B \cdot \varphi_C + 4\varphi_A \cdot \varphi_B \cdot \varphi_C \quad (2) \end{aligned}$$

$$\text{Din (1) și (2)} \Rightarrow \varphi_{(A \Delta B) \Delta C} = \varphi_{A \Delta (B \Delta C)} \stackrel{\text{Prop(1)}}{\Leftrightarrow} (A \Delta B) \Delta C = A \Delta (B \Delta C)$$

3) Fie $A, B, X \subset P$. Dacă $A \cap X = B \cap X$ și $A \cup X = B \cup X \Rightarrow A = B$

$$\text{Dacă } A \cap X = B \cap X \stackrel{\text{Prop(1)}}{\Rightarrow} \varphi_{A \cap X} = \varphi_{B \cap X} \stackrel{\text{Prop(3)}}{\Rightarrow} \varphi_A \cdot \varphi_X = \varphi_B \cdot \varphi_X \quad (1)$$

$$\text{Dacă } A \cup X = B \cup X \stackrel{\text{Prop(1)}}{\Rightarrow} \varphi_{A \cup X} = \varphi_{B \cup X} \stackrel{\text{Prop(6)}}{\Rightarrow} \varphi_A + \varphi_X - \varphi_A \cdot \varphi_X = \varphi_B + \varphi_X - \varphi_B \cdot \varphi_X \quad (2)$$

$$\text{Din (1) și (2)} \Rightarrow \varphi_A + \varphi_X - \varphi_A \cdot \varphi_X = \varphi_B + \varphi_X - \varphi_A \cdot \varphi_X \stackrel{\text{Prop(1)}}{\Rightarrow} \varphi_A = \varphi_B \stackrel{\text{Prop(1)}}{\Rightarrow} A = B$$

Probleme propuse:

- 1)) Fie $A, B, X \subset P$. Se știe că $A \cap B = \emptyset$, să se demonstreze cu ajutorul funcției caracteristice: $A \cup (B \setminus X) = B \cup X$.
- 2) Să se demonstreze :
 - a) $(A \cup B) \cap A = A$;
 - b) $(A \cap B) \cup A = A$;
 - c) $(A \cap B) \cup C = (A \cup C) \cap (B \cup C)$;
 - d) $(A \cup B) \cap C = (A \cap C) \cup (B \cap C)$.

BEATRICE COSTACHE,
CLASA a X-a D

FESTIN

*Când valurile mării se sparg de mal,
Să te pierzi în pustiu pe-al iubirii hotar...
În numele sărutului,
Să mai bem un pahar
Din lacrima iubirii și-al dragostei har.*

NEPUTINȚĂ

*Eram un pescăruș,
Casă – marea-mi era;
Eram fericit, dar îmi doream mai mult...
Am zburat în calea fericirii
Și-am descoperit că totu-i efemer.
Vrând să mă reîntorc la marea cea albastră,
Mi-am frânt o aripă
Și n-am mai putut zbura...
M-am tot zbătut între tristețe și fericire
Iar acum rămân trist,
Cufundat în neputință...*

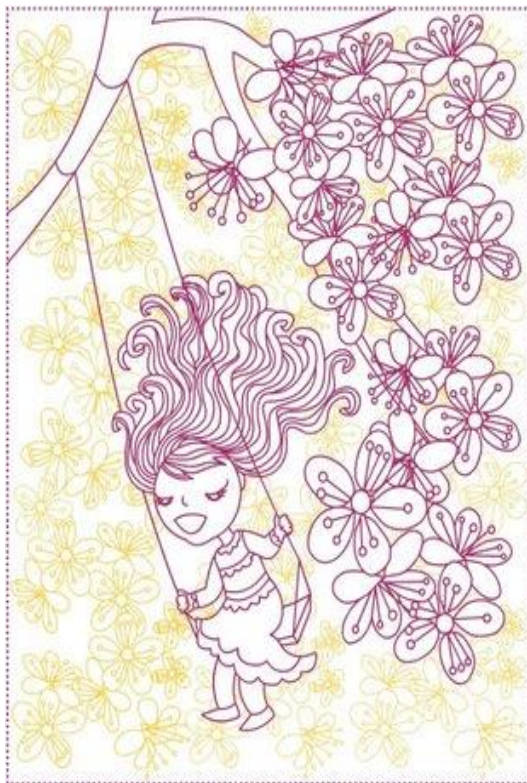
LIRICĂ FEMININĂ

MONICA LAVINIA SÂRBU**CLASA a XII-a D****POATE...**

Poate că ieri a fost azi,
 Poate că soarele-a fost luna,
 Poate cerul s-a deschis și-năuntru a pătruns...

O stea de cenușă,
 Un crâmpei de lună
 Și un voal de spumă.

Poate că lumina a apus,
 Poate că Pământul s-a distrus,
 Viața s-a plictisit,
 Poate soarta a pierit
 Năpăstuită de umbre,
 Vrăjită de datini
 Și topită de patimi
 Poate... s-a pierdut.

URA IUBIRII

Iubește... îți dai seama că trăiești,
 Simți că viața e un înger,
 Dragostea-i un fulger
 Și ura – o mare.

Când îngeru-ți oferă un fulger,
 Îl îneci în mare,
 Îl topești c-o rază de soare
 Și-l arunci pe-o vale...

Când inima-ți străpunge,
 Când fulgerul te-atinge,
 Te răcorești în izvoare
 Plutind pe frunze și petale...

Ca să-nțelegi că iubirea
 E mai înțeleaptă decât fericirea:
 E o picătură de ură
 Ce se prelinge în mare
 Și se mândrește c-o sărutare.

EFECTE ALE VIOLENȚEI...

...ASUPRA COPILULUI

Efecte psihice. Orice formă de violență asupra copilului poate conduce la inducerea unei stări de teamă, anxietate, furie, fobii, a sentimentului de vinovăție, jenă, senzație de insecuritate. Acestea pot conduce la: depresii, scăderea stimei de sine, amintiri obsesive, neîncredere în propria persoană, anxietate conjuncturală (determinată de persoane, situații, evenimente ce au caracterizat situația de abuz), disfuncții sexuale (hipersexualitate sau respingerea actului sexual, pedofilie, zoofilie, homosexualitate)

Efecte sociale. Impulsivitatea, dificultățile adaptative de comunicare și relaționare, de respectare a normelor sociale, comportamente antisociale, comportamentul adictiv (dependența de alcool, droguri, ca și orice alt gen de dependență), aderarea la grupuri delictogene și implicarea în acte criminogene, neîncrederea în ceilalți, tulburările de integrare profesională, dificultățile în construirea unui cuplu stabil și a unei familii îl transformă într-un părinte violent care, la rândul lui, se va purta violent cu propriii lui copii și cu ceilalți din viața lui.

La nivel global, peste 40 de milioane de copii sub 15 ani cad victime violenței în fiecare an, dar 97% din ei nu beneficiază de aceeași protecție legală împotriva violenței ca și adulții, se arată în "Studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența asupra copiilor". Astfel, milioane de copii din întreaga lume cad victime abuzurilor fizice și psihologice, în majoritatea cazurilor, din partea celor responsabili pentru îngrijirea lor. În pofida acestor statistici, doar 17 țări din lume au interzis prin lege orice formă de pedeapsă fizică sau tratament umilitor împotriva copilului. Asta înseamnă că majoritatea copiilor lumii sunt lipsiți de protecție teoretică și practică, oricine putându-i agresa fără frica de a răspunde în fața legii pentru actele sale.

Pedepsele fizice în școli există în 106 țări ale lumii, dar chiar și în țările unde au fost interzise, monitorizarea aplicării legii este, adeseori, inefficientă. În 147 de țări, pedepsele fizice nu sunt restricționate în instituțiile de îngrijire alternativă. În același raport al ONU, se mai arată că între 20-65% din copiii de vârstă preșcolară sunt intimidați fizic sau verbal. Pedepsa fizică este o practică curentă în școli într-un mare număr de țări și determină, în mare măsură, abandonul școlar; 126 milioane de copii din lume muncesc în condiții periculoase, îndură bătăi, umilințe, agresiuni de natură sexuală din partea angajatorilor;

Copiii instituționalizați din orfelinate și centre de detenție sunt cei mai expuși violenței din partea personalului care îi asistă (sunt torturați, bătuți, izolați, violați, hărțuiți); 150 milioane fete și 73 milioane băieți din întreaga lume sunt anual violați sau supuși la agresiuni sexuale, agresorul fiind, în cele mai multe din cazuri, membri ai familiei sau rude. Se estimează că, anual, între 133 și 275 milioane copii sunt martorii violenței domestice. Violența în familie și pedepsele fizice severe sunt practici comune atât în țările dezvoltate, cât și în cele în curs de dezvoltare, în toate regiunile lumii. Peste 50.000 de copii sunt anual uciși și între 1-2 milioane de copii ajung la spital cu răni și afecțiuni cauzate de violență.

Suedia a fost prima țară din lume care a interzis toate formele de pedeapsă corporală aplicate copiilor, în 1957. Experiența acestei țări arată că o schimbare considerabilă în atitudinea și metodele de disciplinare aplicate de părinți și educatori copiilor și reducerea pedepselor fizice nu se pot baza exclusiv pe introducerea de legi prohibitive, ci mai ales pe campanii de educare a publicului de-a lungul a decenii întregi. În 1980, 51% din părinți folosiseră bătaia. 20 de ani mai târziu, procentul acestora era de 8%.

Doar 17 țări din lume au interzis aplicarea violenței împotriva copilului: Suedia (1979), Finlanda (1983), Norvegia (1987), Austria (1989), Cipru (1994), Italia (1996), Danemarca (1997), Letonia (1998), Croația (1999), Germania (2000), Bulgaria (2000), Islanda (2003), **România (2004)**, Ucraina (2004), Ungaria (2004), Grecia (2006), Olanda (2007). În 153 de țări sunt încă permise pedepsele fizice, ceea ce înseamnă că peste 1,5 miliarde de copii trăiesc în țări în care acest fenomen e legal.

Deși România se află printre puținele țări din lume în care legislația interzice folosirea pedepselor fizice asupra copilului, totuși, specialiștii sunt de părere că mai avem de lucrat la acest capitol, întrucât o mare parte a românilor sunt încă de părere că bătaia "e ruptă din rai". Jumătate din părinții români folosesc bătaia ca metodă de disciplinare. Pedepsele fizice aplicate copiilor dețin cea mai mare pondere în mediul

rural. Astfel, 87% din părinții de la sate cu copii cu vârste între 3 și 5 ani, respectiv 78% din părinții ce au copii de 6-7 ani, declară că le aplică acestora pedepse fizice. În mediul urban, violența fizică are o pondere mai mică (52,6% la copiii între 6 și 7 ani și 50,2% la cei între 3 și 5 ani).

În 75% din școli se înregistrează fenomene de violență, iar 48,1% din copiii din instituții afirmă că sunt pedepsiți prin bătaie de către personalul didactic, așa cum se arată într-un studiu asupra violenței în școală realizat de UNICEF, Ministerul Educației și Cercetării, Institutul de Științe ale Educației și Institutul Criminalistic. Într-un alt studiu, realizat de Inspectoratul Școlar al Municipiului București, în perioada decembrie 2005 - ianuarie 2006, se arată că 60% din elevi sunt agresați verbal și fizic în școală și în familie.

Înv. Viorica Rapencu

PARFUM DE SĂRBĂTOARE

CRĂCIUNUL

- SĂRBĂTOARE MIRIFICĂ, SĂRBĂTOARE VESELĂ -

Crăciunul este marea zi a nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, fiind sărbătorită de toți creștinii pe data de 25 decembrie a fiecărui an. Acum mai bine de două mii de ani, Fecioara Maria, prin puterea Duhului Sfânt, a născut în Bethleemul Iudeii pe Pruncul Iisus, într-o iesle săracă. Atunci, cei trei magi de la Răsărit au văzut o stea luminoasă pe cer și, străbătând cale lungă pentru a o urma, au ajuns la Bethleem, aducându-I Mântuitorului în dar aur, smirnă și tămâie.

Sărbătoarea Crăciunului a reprezentat dintotdeauna un prilej de bucurie pentru creștini și mai ales pentru copii, care așteaptă cu nerăbdare, an de an, zilele în care merg să colinde, împodobesc bradul, se duc la biserică și, în fine, după un post lung care începe la mijlocul lunii noiembrie, se bucură de Nașterea Domnului, la o masă îmbelșugată de familie, în mijlocul celor dragi.

Crăciunul a fost stabilit ca sărbătoare oficială în anul 325 de primul împărat roman creștin, Constantin cel Mare, fixându-se atunci ziua de 25 decembrie. În anul 354, Liberius, episcopul Romei, a reconfirmat oficial aceeași dată pentru sărbătoarea Nașterii Domnului.

Dar de ce abia în secolul IV a fost reglementată sărbătorirea acestui mare eveniment? Oare primii creștini nu știau când s-a născut Mântuitorul? Trebuie să spunem că, la romani, sfârșitul lunii decembrie coincidea cu serbările date în cinstea zeului Saturn, numite saturnalii. Acestea reprezentau o formă de venerare a soarelui, a luminii ce biruia întunericul - obicei adus din Orient, mai precis din Siria. Unii episcopi au propus ca Nașterea Domnului să se sărbătorească tot în aceeași perioadă (17 - 24 decembrie), însă obiceiul nu s-a generalizat până în veacul al IV-lea al erei creștine, neștiindu-se cu siguranță care ar trebui să fie data corectă. Uneori, Crăciunul era sărbătorit în septembrie, alteori în martie. Chiar după fixarea datei de 25 decembrie, a mai trecut încă destul de multă vreme până ce aceasta sa fie adoptată de toți creștinii.

Datorită diferențelor calendaristice (stil nou și stil vechi), o bună parte dintre ortodocși au serbat multă vreme Crăciunul în luna ianuarie. Chiar și în zilele noastre, rușii au păstrat acest obicei. În țările Europei occidentale, protestanții au interzis în anumite epoci serbarea Crăciunului și cultul sfinților. De exemplu, Oliver Cromwell a interzis în Anglia această sărbătoare între anii 1649 și 1660. Abia în secolul XIX, Crăciunul a devenit cu adevărat o serbare populară. În 1834, cartea lui Charles Dickens, *Un colind de Crăciun* (*Christmas Carol*), apărută cu o săptămână înaintea acestei sărbători, a cunoscut un mare succes. Deja, Crăciunul câștigase o popularitate uriașă. În Statele Unite, Alabama a fost primul stat care a declarat Crăciunul sărbătoare legală, în 1836.

Cel mai celebru personaj legat de această sărbătoare este, fără îndoială, Moș Crăciun. Trebuie să știți că și el a apărut, în forma în care îl cunoaștem noi astăzi, tot prin secolul XIX. *Moș Crăciun* arată ca un bătrân bun și blând, cu barba albă, care aduce daruri copiilor cuminiți. Figura sa a fost inspirată de aceea a lui Moș Nicolae și chiar numele său american, *Santa Claus*, este pronunția engleză a numelui danez al Sfântului Nicolae: *Sinter Klaas*. Britanicii îi spun *Father Christmas*, iar francezii îl numesc *Pere Noel*. Este interesant să menționăm că la noi în țară, în timpul regimului comunist, Moș Crăciun a devenit „*Moș Gerilă*” și s-a încercat desprinderea sa de sărbătoarea creștină a Crăciunului. Însă Moșul nu se dă bătut așa, cu una, cu două...

Imaginea lui Moș Crăciun, așa cum îl știm noi astăzi, se datorește desenatorului american Thomas Nast, care l-a creat în 1860. În 1885, Nast îl desenează din nou pe Moș Crăciun, care vine tocmai de la Polul Nord, unde se pare că ar locui, până în Statele Unite, pentru a aduce daruri copiilor. Trebuie să știți că Moșul locuiește de fapt în Lapponia (Finlanda), căci la Polul Nord nu sunt reni, iar bătrânelul are nevoie de reni pentru a-i trage sania încărcată cu daruri. Cel mai celebru ren al său este Rudolf, care este și conducătorul celorlalți opt. Știți cum îi cheamă? *Vixen, Blitzen, Comet, Cupid, Dancer, Dasher, Donder și Prancer* -

acestea fiind numele care le-au fost date de poetul și profesorul american de teologie Clement Clark Moore. Ei pot zbura, căci Moș Crăciun intră în case de obicei pe horn. El are un sac mare, încărcat cu jucării, pe care le face cadou copiilor. Și nu există copil care să nu merite un dar de Crăciun!

De sărbătoarea Nașterii Domnului sunt legate o mulțime de obiceiuri frumoase. La noi, în România, copiii merg în Ajun cu colindul, din casă în casă și primesc, într-o trăistuță pe care o poartă cu ei special în acest scop, mere, nuci, covrigi, portocale și bănuți. Cele mai cunoscute colinde sunt: „Cu Moș Ajunul”, „Florile dalbe”, „Steaua”, „Capra” și câte altele! Copiii care merg cu „Steaua” își confecționează o stea mare din lemn, împodobită cu hârtie colorată și cu crenguțe de brad sau vâsc, în mijlocul căreia se află de obicei și o

PARFUM DE SĂRBĂTOARE

iconiță ce o înfățișează pe Maica Domnului cu Pruncul. Ea amintește de steaua care s-a arătat celor trei magi de la Răsărit, care s-au luat după ea și au ajuns la Bethleem, tocmai la nașterea Mântuitorului în ieslea cea saracă.

Catolicii au obiceiul să confecționeze iesle mici, ca niște jucării, în care se găsesc figurine ce-i înfățișează pe Maica Domnului, fericitul Iosif, Pruncul Iisus, cei trei magi, pe îngeri și pe animalele din staul, care au încălzit cu rasflarea lor pe noul născut. Aceste iesle sunt așezate lângă bradul de Crăciun.

Și obiceiul de a se împodobi *bradul de Crăciun* este de dată relativ recentă și provine din țările germanice. Acesta își are obârșia în vechile credințe păgâne, care spuneau că bradul veșnic verde este un simbol al vieții. De exemplu, egiptenii din Antichitate își decorau casele cu frunze de palmier în cea mai scurtă zi a anului, în luna decembrie. Romanii faceau la fel în timpul saturnaliilor, folosind ramuri de brad, iar preoții druizi împodobeau stejarii cu mere aurii. Obiceiul creștin al împodobirii bradului a fost atestat întâia oară în Lituania, în 1510, deși se spune că Martin Luther a fost primul care a împodobit un brad de Crăciun cu lumânări aprinse, pentru a le arăta copiilor cum strălucesc stelele în nopțile foarte frumoase.

În 1601, un călător care poposea la Strasbourg (pe vremea aceea, oraș german) în preajma Crăciunului scria că bradul era împodobit cu flori multicolore de hârtie, napolitane și bețe de zahăr ars aurii, răsucite. În America, obiceiul pomului de Crăciun a fost introdus de coloniștii germani, în secolul XIX. În Anglia, prințul Albert, care era de origine germană, soțul reginei Victoria, a împodobit primul brad de Crăciun la castelul Windsor. Obiceiul a fost preluat apoi de englezi și răspândit nu numai în Marea Britanie, ci și în colonii.

Pentru germani, bradul are o semnificație specială. După ce îl împodobesc și aprind lumânările, întreaga familie se adună în jurul acestuia și cântă frumosul și celebrul colind „O Tannenbaum!” (O, brad frumos!). La început, bradul era împodobit cu mere, dulciuri și nuci îmbrăcate în hârtie poleită. Globurile au apărut ceva mai târziu și fabricarea lor a luat o amploare tot mai mare. Astăzi se produc globuri de diferite mărimi, forme și culori. În vârful bradului se pune de obicei o stea, pentru a ne aminti de steaua văzută de cei trei magi. Și lumânările au fost cu timpul înlocuite cu becuțe electrice. Prima ghirlandă din astfel de becuțe a fost aprinsă în America de Edward Johnson, un coleg al celebrului Thomas Edison, inventatorul becului electric. Johnson a fabricat singur un șir de optzeci de becuțe electrice, cu care a împodobit un brad de Crăciun. Pe la 1890, becuțele electrice pentru pomul de Crăciun se fabricau deja la scară largă în America.

Nu putem uita nici mâncărurile tradiționale, care nu lipsesc din nicio casă cu ocazia acestei sărbători. La noi, românii, tradiția cere ca purcelul să se taie cu câteva zile înaintea Crăciunului, mai precis de Ignat, pe 20 decembrie. Gospodinele pregătesc tot felul de bunătăți, între care la loc de cinste se află sarmalele, caltaboșii, toba, lebărul, cârnăciorii și friptura. La toate acestea se bea de obicei vin roșu, uneori fierț. Americanii preferă friptura de curcan, la masă adunându-se întreaga familie.

De Crăciun nimeni nu trebuie să fie supărat, ci toți să ne bucurăm de Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos!

TRADIȚII BIZARE, DE CRĂCIUN, ÎN LUME

- ✚ În orașul mexican Oaxaca, înaintea ajunului de Crăciun, ridichile devin vedete sărbătorite cu focuri de artificii. Legumele, dintre care unele ajung și la 50 de centimetri, sunt folosite pentru sculpturi. Ridichile au fost aduse în Mexic de cuceritorii spanioli în secolul al XVI-lea. Festivalul din orașul mexican Oaxaca se desfășoară fără întrerupere de peste un secol, fiind unul dintre cele mai vechi din țară.
- ✚ O tradiție și mai veche îi are ca eroi pe bărbații cu tălângi din satele bavareze. Înveșmântați în piei de oaie și purtând măști cât mai fioroase, aceștia năvălesc asupra fermelor izolate pentru a alunga duhurile rele și a trezi natura amorțită de frigul iernii. Procesiunea este condusă de un bărbat costumat în episcop care îl reprezintă pe Sfântul Nicolae. Festivalul se desfășoară de la începutul lunii decembrie până în seara de ajun.
- ✚ Un obicei mai nou este cel al cadourilor pentru animalele din grădiniile zoologice. La Frankfurt, urșii au fost cei care și-au dovedit anul acesta măiestria la desfacerea cadourilor, dulciuri și alte bunătăți. Spectacolul a atras ca de fiecare dată o mulțime de vizitatori încântați să constate că animalele sunt la fel de pofticioase ca și oamenii.

- ✚ Parcul zoologic din Lima a găsit o altă manieră inedită de a sărbători Crăciunul. În incinta parcului a fost reconstituită scena tradițională a Ieslei cu Pruncul Iisus, care a căpătat o culoare locală. Inițiatorii au dorit să arate că spiritul Crăciunului este același în toată lumea.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

PARFUM DE SĂRBĂTOARE

Superstiții din bătrâni...

...de Crăciun:

- Lumânările aprinse în seara de Ajun nu trebuie stinse; acestea trebuie lăsate să ardă până la final; vei avea noroc toată luna ianuarie.
- Dacă nu dăruiești nimic în Ajunul Crăciunului, te va părăsi prosperitatea.
- Cine se sărută sub vâsc în noaptea de Ajun va avea noroc în dragoste, cine evită însă sărutul de sub vâsc va avea ghinion.
- În Ajunul Crăciunului nu trebuie să lași pe nimeni să-ți închidă ușa, deoarece s-ar putea să aibă mână rea și-ți va alunga norocul din casă.
- Copiii care se nasc în noaptea de Crăciun sunt cei mai norocoși.

- Luminile de Crăciun din brad nu se aprind înainte de apariția primei stele.
- Trebuie să măтури pragul în Ajunul Crăciunului, ca să ai noroc în anul următor.
- Se spune că în noaptea de Crăciun animalele pot vorbi, dar vei avea ghinion toată viața dacă ascuți ceea ce spun.
- În noaptea de Ajun se pune că cerurile se deschid și cine moare în această noapte ajunge direct în Rai.
- La masa de Crăciun trebuie să participe un număr par de invitați; un număr impar aduce ghinion.
- Cât de multe bucățele de plăcintă strângi în seara de Ajun, atâtea luni de noroc vei avea în anul care vine.

...și de Anul Nou:

- Prima persoană care intră în casă în seara de Revelion trebuie să fie un bărbat, dacă pragul e trecut de o femeie ghinionul se va abate asupra casei.
- În noaptea Anului Nou, în Țara Chioarului, fetele ies în ogradă și numără nouă stele și, dacă a noua stea este mai strălucitoare, înseamnă că și ursitul ei va fi frumos, va fi voinic, apoi o roagă pe stea să-i aducă ursitul cât mai repede.
- La miezul nopții, de Anul Nou, fetele iau de pe masă colacul ornamentat care se ține pe masa de sărbători, îl țin pe vârful capului, se așează pe tăietor și așteaptă să audă un sunet dintr-o direcție oarecare și, din ce parte vine sunetul, în acea parte își va găsi ursitul.
- În Ajunul Anului Nou, feciorii care merg cu Plugușorul schimbă porțile unor săteni care s-au certat în cursul anului, determinându-i astfel să vorbească și să se împace.
- În zonele Făgăraș și Mureș este obiceiul ca de Anul Nou să se pună pe masă 12 farfurii sub care se ascund diferite obiecte. Fete și feciori sau perechi de fete și feciori intră pe rând în casă și întorc fiecare dintre ei câte o farfurie și ce se află sub farfurie le arată că așa le va fi ursitul(a) sau că așa le va fi norocul dacă se vor căsători: **oglindea = mândrie;** **paharul de țuică = băutor;** **pâinea = bogăție;** **cărbunele = negru la suflet;** **sarea = sărăcie;** **creionul = domn;** **bani = avuție.** În cele din urmă, se face haz de aceste preziceri.

Material cules și adaptat de **înv. Viorica Rapcencu**

GLUME...

DE CRĂCIUN!!!

✚ Triunghiul Bermudelor s-a săturat de vreme caldă și s-a mutat în Alaska. Așa a dispărut, fără urmă, Moș Crăciun...

✚ -De ce a fost renul Rudolf întrebat de Moș Crăciun dacă vrea să îi tragă sania?
-Rudolf a fost singurul ren care avea permisiune de zbor...

✚ -Știți cine este nevasta lui Moș Crăciun?
-Merry Christmas!

✚ -Chiar înainte de Crăciun, un politician cinstit, un avocat binevoitor și Moș Crăciun se aflau în liftul unui hotel foarte select. Înainte ca ușa să se deschidă, observă o bancnotă de o sută de RON care zace pe jos. Care dintre cei trei credeți o ridica??
-Moș Crăciun, desigur; ceilalți doi nici nu există!

✚ Moș Crăciun stă în seara de Ajun în fața lui Bulă. Îl arată cu degetul și îi spune:
-Ai fost cuminte anul acesta?
La care Bulă:
-Tata, moșul ăsta mă amenință! Sună avocatul!...

✚ După o zi criminală, în care lui Moș Crăciun toate i-au mers prost - i s-au îmbolnăvit 4 pitici, 3 reni au răcit, sania s-a rupt, a rămas fărăvin fiert și a venit și soacră-sa în vizită - seara, sună la ușă un îngeraș cu un brad imens de Crăciun. "Ce să fac cu bradul, Moșule?" întreaba îngerașul. Și de atunci există tradiția cu îngerașul înfipt în vârful bradului.

✚ Un pensionar își sună fiul:
- Trebuie să-ți spun că eu și cu mama ta divorțăm. 45 de ani de mizerie mi-au ajuns!
Fiul răspunde derutat:
- Tată, dar despre ce vorbești?
Tatăl continuă:
- De un timp nu ne mai suportăm și m-am săturat să discutăm despre acest subiect; sun-o pe sora ta și spune-i.
Apoi bătrânul închide telefonul.
Dupa ce află, fiica speriată își sună tatăl și îi spune:
- Nu se poate așa ceva, mâine venim acasă să discutăm!
Bătrânul închide telefonul și îi spune soției:
-Gata, am aranjat; de Crăciun vin sigur; ce le mai spunem să vină și de Paști?

Culese pentru voi de **Steluța Munteanu,**
cl. a XII-a A

PERFORMANȚE SPORTIVE

MENS SANA IN CORPORE SANO

În acest an școlar, elevii Liceului Pedagogic Tulcea au luat parte la o serie de competiții, prilej cu care și-au demonstrat abilitățile și pasiunea lor pentru sport.

La Campionatul de fotbal pe licee, faza județeană Tulcea, aflat în derulare, liceul a fost reprezentat de Algiu Daniel, Cazacu Nicolae, Romanescu Cristian. Rezultatele obținute sunt: Liceul

Pedagogic Tulcea – Colegiul „Jean Bart” Tulcea, 9-1; Liceul Pedagogic Tulcea – Colegiul Economic „Delta Dunării” Tulcea, 9-2.

La secția de atletism, elevii s-au pregătit și au participat la „Crosul Toamnei”, unde s-au obținut frumoase premii: juniori II – Sava Gabriela, locul I; Ganciu Iulian, locul I. Tot atleții au participat la etapa de cros „Delta Dunării”, unde aceiași elevi au obținut locul I.

Sportivii Liceului Pedagogic și-au asumat misiunea de a se afla pe podium la competițiile la care vor participa, motiv pentru care se antrenează intens pentru concursurile care urmează.

Colectivul de redacție le urează succes și așteaptă cu interes următoarele performanțe, pentru a le consemna în paginile revistei.

Cătălina Tănase, cl. a XII-a F

ȘTIAȚI...

* Care e cauza febrei musculare? Atunci când mușchii funcționează, ei produc acid lactic, pe care organismul îl elimină cu ajutorul ficatului. În cazul unui efort susținut, acidul lactic nu mai poate fi eliminat în totalitate, astfel el se acumulează și determină dureri musculare: aceasta este febra musculară.

* Care sunt cei mai înalți și cei mai scunzi oameni de pe planetă? Cei mai înalți sunt cei ce aparțin populației tutsi care trăiește în Rwanda și Burundi, țări africane. În medie, bărbații au o înălțime de 1,95 m, iar femeile de 1,78m . Cei mai scunzi sunt mbuti, pigmei ce trăiesc în Africa Centrală. În medie, bărbații măsoară 1,37m, iar femeile 1,35m.

* Că virusul gripei provoacă epidemii extinse în lumea întreagă? Virusul gripei poate fi redutabil. În 1918, a provocat o epidemie care a ucis în jur de 20 de milioane de persoane din lumea întreagă, un număr de victime categoric mai mare decât cel produs în de primul război mondial . În prezent, gripa poate fi în general bine tratată, dar rămâne încă o boală foarte răspândită. Există un vaccin împotriva gripei recomandat persoanelor în vârstă și celor ce suferă de anumite boli, dar trebuie repetat în fiecare an, deoarece virusii se modifică în permanență.